

Sygn. akt III KK 350/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Piotr Mirek

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **M. K.**

ukaranego z art. 86 § 1 k.w. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 9 lipca 2020 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść ukaranego

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w B. z dnia 12 lutego 2019 r., sygn. akt IV W (...),

**1. uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o
środku karnym zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów
mechanicznych i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu w B. do ponownego rozpoznania;**

**2. wydatkami postępowania kasacyjnego obciąża Skarb
Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w B., wyrokiem nakazowym z dnia 12 lutego 2019 r., sygn. akt IV W (...), uznał obwinionego M. K. za winnego popełnienia zarzucanych czynów, z tym ustaleniem, że stanowią one jedno wykroczenie kwalifikowane z art. 86 § 1 k.w. i art. 92 § 1 k.w. i art. 94 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 1 k.w. i za to wymierzył mu karę grzywny w wysokości 1.000 zł. Nadto, orzekł wobec obwinionego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, a także rozstrzygnął o kosztach sądowych.

Wyrok ten uprawomocnił się bez zaskarżenia w dniu 20 marca 2019 r.

Z kasacją od tego orzeczenia, zaskarżając je w części dotyczącej orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, na korzyść ukaranego, wystąpił Prokurator Generalny. Orzeczeniu temu zarzucił rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 29 § 1 k.w. w zw. z art. 28 § 1 pkt 1 k.w., polegające na orzeczeniu wobec obwinionego M. K. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych bez wskazania okresu obowiązywania tego zakazu, podczas gdy przepis art. 29 § 1 k.w. wskazuje, że zakaz prowadzenia pojazdów określony w art. 28 § 1 pkt 1 k.w. wymierza się w miesiącach lub latach, na okres od 6 miesięcy do lat 3, co obliguje sąd do wskazania wymiaru tego zakazu przez określenie czasookresu obowiązywania tego środka.

Wywodząc w ten sposób, skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w B. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest w całości oczywiście zasadna i w związku z tym podlega uwzględnieniu na posiedzeniu, o jakim mowa w art. 535 § 5 k.p.k.

Bez wątpienia doszło do rażącego naruszenia art. 29 § 1 k.w., które w istotny wręcz sposób rzutowało na treść zaskarżonego wyroku. Przepis ten stanowi bowiem, że zakaz prowadzenia pojazdów wymierza się w miesiącach lub latach, na okres od 6 miesięcy do 3 lat. Tym samym obowiązkiem sądu orzekającego zakaz

prowadzenia pojazdów, o którym mowa w art. 28 § 1 pkt 1 k.w., jest określenie w wyroku – i to we wskazanych granicach - czasu obowiązywania tego zakazu. Nie wchodzi więc w rachubę doprecyzowanie dopiero w postępowaniu wykonawczym okresu przedmiotowego zakazu w trybie, o jakim mowa w art. 13 § 1 k.k.w. Zgodzić się przy tym należy z utrwalonym już w orzecznictwie poglądem, że domaganie się określenia czasu trwania środka karnego w sytuacji, gdy w wyroku okres ten nie został określony, jest działaniem na korzyść obwinionego, bowiem brak określenia czasu sprawia, iż orzeczony środek obowiązywałby bez żadnych ograniczeń czasowych, bezterminowo (zob. np. wyroki SN: z dnia 14 października 2014 r., III KK 125/14 czy z dnia 30 marca 2015 r., II KK 75/15).

Ze wskazanych tu względów rozstrzygnięcie o przedmiotowym środku karnym zawarte w wyroku Sądu Rejonowego w B. ostać się nie mogło. Dlatego też Sąd Najwyższy uchylił je i przekazał sprawę w tym tylko zakresie temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W postępowaniu ponownym Sąd ten zobligowany będzie do przestrzegania określonych ustawowo granic wymiaru omawianego środka karnego. Nadto, Sąd baczyl będzie na kierunek kasacji i okoliczność, że zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych obowiązuje od uprawomocnienia się orzeczenia. Orzekając zaś zakaz nakłada się obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdu, jeżeli dokument ten nie został zatrzymany; wtedy to do chwili wykonania tego obowiązku okres, na który orzeczono zakaz, nie biegnie (art. 29 § 3 k.w.). Stosownie zaś do art. 538 § 1 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w. z chwilą uchylenia wyroku wykonanie środka karnego ustaje, a środek karny już wykonany zalicza się odpowiednio na poczet nowo orzeczonego środka karnego. *A maiori ad minus*, okres, w jakim doszło już do wykonania przez ukaranego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, należy zatem zaliczyć mu na poczet ponownie orzeczonego środka tego rodzaju. Brak jest przy tym przeszkód prawnych, aby w ponownym postępowaniu sprawa w przekazanym zakresie znów została skierowana do trybu nakazowego.

Orzeczenie o wydatkach związanych z kasacją Prokuratora Generalnego oparto na podstawie art. 638 k.p.k. w zw. z art. 121 § 1 k.p.w.

Z tych wszystkich względów, orzeczono jak w wyroku.

